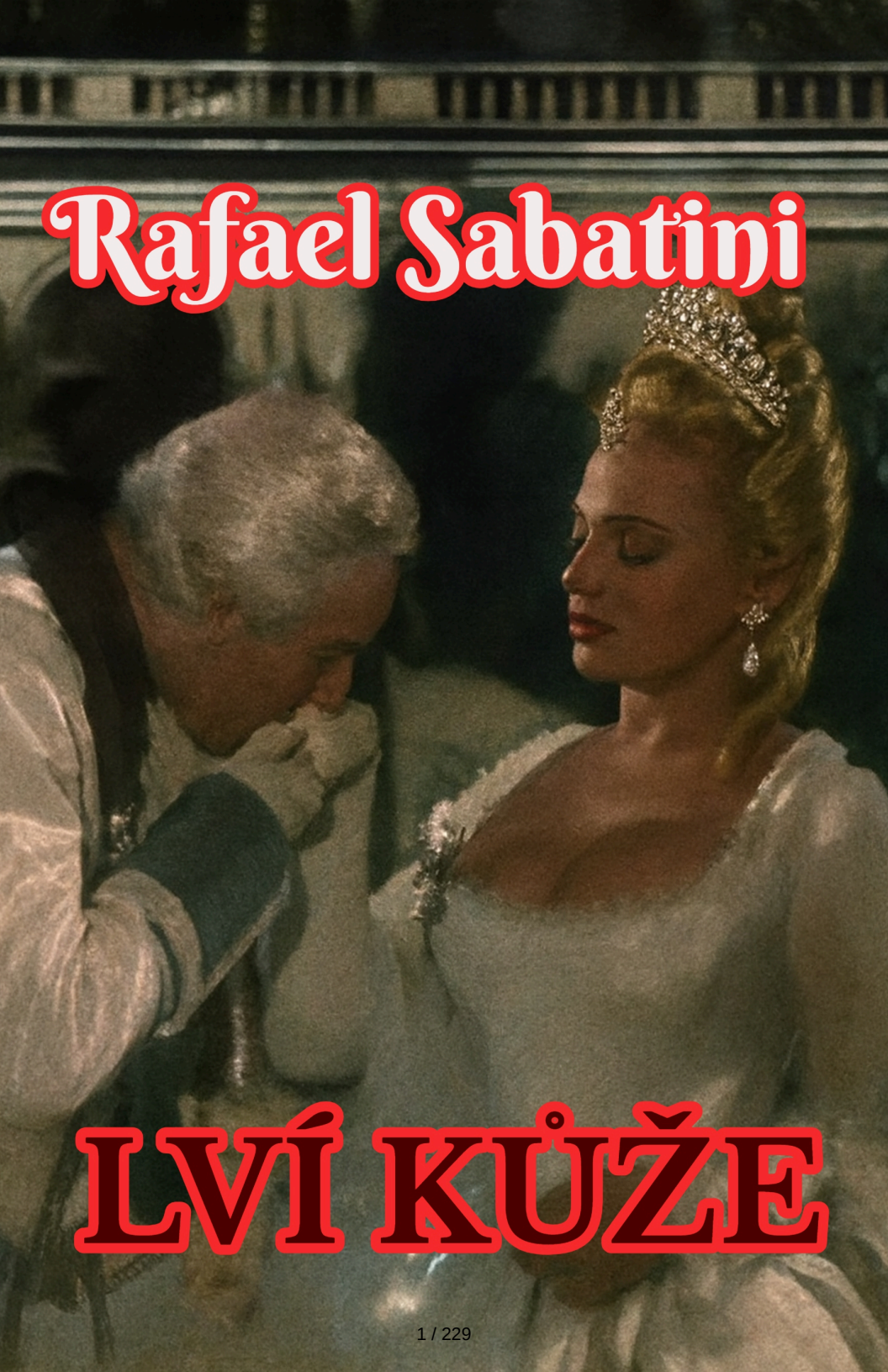
Rafael Sabatini
LVÍ KŮŽE

Rafael Sabatini

LVÍ KŮŽE

Nové upravené vydání

Myriada

Název originálu:
The Lion's Skin
Copyright© Sabatini
Translatiom@Cincura Jan, 2025
Všechna práva vyhrazena.

Rozsah: 223 stran
Vydání: první
Jazyk vydání: český
Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025

https://www.meisterkoch.eu/

ISBN: 978-80-88513-15-5 PDF

OOOOOOOO

Muž, který prodal kůži lva,
když lev ten ještě žil,
při honbě na lva on pak
svůj život položil.

Král Jindřich V., IV. jedn., výstup S.

I. FANATIK

Stál u okna a díval se na deštěm omyté, kouřící se nábřeží k chrámu Notre Dame. Nad jeho hlavou duněla a práskala dubnová bouře a Caryll se díval na Paříž v jejím rubáši deště a pod přikrývkou zlověstných mračen. I na jeho srdce se snášela pochmurná bouře.

Za ním v komnatě, vykládané tmavým dubem a kůží, seděl sir Richard Everard u velkého psacího stolu, zavaleného knihami a listinami. Pozoroval svého adoptovaného syna s hrdostí a netrpělivostí.

Justin Caryll se zvolna obrátil.

„Nuže?" zeptal se starý baron prudce. „Uděláš to, Justine, teď, když nadešla vhodná chvíle?

„Stále váhám," odpověděl. Hlas byl klidný a příjemně modulovaný, jeho angličtina měla slabý francouzský přízvuk. Jeho mladá tvář ale nebyla krásná. Rysy byly nepravidelné, spíše drsné, nos byl příliš náhle zahnut, brada příliš ostrá. Avšak vyzařovala z ní jistá důstojnost. Jeho vlasy měly barvu bronzu a copánek byl vzadu uvázán stuhou z moirovaného hedvábí. Šaty z tmavě modrého sukna měl lemované zlatem. Zlatem byly po stranách vyšité hedvábné, bledě modré punčochy. Na krajkovém fichu se leskly šperky a diamantové spony byly i na jeho střevících s červenými podpatky.

Sir Richard ho pozoroval s úzkostí:

„Justine!" zvolal a v jeho hlase ležel celý svět výčitek.

„Ať je tomu jakkoli," řekl Caryll, „je jistě lepší to rozvážit teď než později, když už jsem se do toho zapletl."

„Tak co je?" naléhal baron.

„Divím se například, proč jste čekal třicet let."

Prsty sira Richarda zašelestily papíry, v jeho očích se zalesklo.

„Pomsta," řekl zvolna, „je jídlem, které chutná nejlépe, když ho jíme studené."

Zarazil se na chvíli. Pak pokračoval:

„Mohl jsem se přeplavit do Anglie a zabít ho. Ale uspokojilo by mě to? Co je smrt než mír a odpočinutí?"

„Říká se, že je také peklo," připomenul Caryll.

„Oh, říká se. Ale nechtěl bych riskovat, že v něm Ostermore neskončí. Proto jsem raději čekal, až mu budu moci podat takovou číši hořkého nápoje, jakou ještě nikdo nepil, než byl tak šťastný, že umřel."

A klidnějším hlasem pokračoval:

„Kdybychom byli v patnáctém zvítězili, byl bych ho našel a potrestal ho, tak jak si zasloužil. Ale my nezvítězili. Naopak, byl jsem zajat a pak mě odvezli. Co myslíš, Justine, co mi dalo odvahu překonat všechny krutosti těch pěti let, které by zabily každého, kdo by před sebou neměl tak silný životní úkol? Musel jsem přežít, abych mohl jednou Ostermoreovi splatit, co jsem mu dlužen. Pak jsem dlouho čekal. Ale konečně se ta příležitost dostavila. Ledaže..."

Odmlčel se. Jeho vzrušený hlas klesl a pln obav zachmuřenýma očima visel na tváři svého adoptivního syna.

„Ledaže jsem se v tobě zklamal. A tomu nechci věřit! Tys syn své matky, Justine!"

„A také svého otce," odvětil Justin zastřeným hlasem, „earl z Ostermore je přece můj otec."

„Tím spíš by měla být tvá matka pomstěna!" vykřikl baron a opět se jeho oči zablýskly nezdravým fanatickým ohněm.

„Co je vhodnější než ruka syna ubohé matky, aby byl otec sražen tam, kam patří?" Krátce se zasmál a zamračil se.

„Nenávidíte ho opravdu hluboce," řekl Caryll zamyšleně.

„Tak hluboce, jako jsem miloval tvou matku, Justine!"

Ostré rysy vyschlé staré tváře se najednou zjemnily. Ponořil se do vzpomínek na svůj život, zmařený před více než třiceti lety tím ničemným Ostermorem, jenž byl kdysi jeho přítelem. On a viscount Rotherby – jak se tehdy Ostermore nazýval – byli tehdy ještě mladými muži u dvora exilového krále Jamese II. v St. Germain.

Na jednom výletu do Normandie poznali slečnu de Maligny, dceru zchudlého šlechtice. Oba se do ní zamilovali. Ona dala přednost hezčímu zevnějšku před lepším srdcem. Everard byl statečný v nebezpečí, ale nesmělý mezi ženami. Vzdal se boje o dívku, když viděl, že prohrává, a vrátil se do Paříže. Na příkaz krále se přeplavil do Irska, kde zůstal tři roky, a zasílal mu odtud zpravodajské informace. Po skončení mise se vrátil do Paříže. Tam zjistil, že otec Rotherbyho, využil svého vlivu a vymohl u krále Williama synovi milost pro jeho provinění, že zůstal věrný padlé dynastii. Rotherby se díky tomu vrátil do Londýna, aby sloužil Williamovi. Zpronevěřil se tak přísaze věrnosti k exilovému králi Jamesovi II. A nejen to – také opustil svou krásnou ženu, které se po způsobu lordů brzy nasytil. Ten sladký květ, který utrhl v normandské zahradě, aby se jím ozdobil na jedno krásné léto, odhodil a nestaral se o to, bude-li pošlapán nebo uboze zvadne.

Ale Everard ji miloval velkou, skoro posvátnou láskou, a přísahal pomstu Rotherbymu. Dozvěděl se, že jeho láska nyní žije v podkroví v Cour des Miracles. V té bídné, studené světničce v nejchudší pařížské čtvrti se Antoinettě de Maligny narodil syn dva dny před tím, než ji Everard našel. Oba by jistě zemřeli, kdyby jim včas nepomohl.

Koupil zámek rodiny Maligny, který byl po smrti Antoinettina otce prodán, aby byly vyrovnány jeho dluhy. Sem převezl Antoinettu a její dítě – syna Rotherbyho, jemuž se stal kmotrem. Everard se pak stáhl do ústraní, aby na něm neviděla bolest, jakou mu způsobila. Psal jí čas od času z ciziny, kde pobýval. Ale nikdy ji nepřišel navštívit.

Den ode dne chřadla, neboť ona strašná zima, kterou prožila v chladu a hladu v Cour des Miracles podťala její zdraví. Když zemřela, zanechala mu dopis, kterým mu svěřila do péče syna Justina. Žádala ho, aby ho vychoval jako vlastního a jeho otci nikdy nedal vědět, že Justin žije. A Everard si přísahal, že splní její vůli. Vychovával Justina v nenávisti k tomu bídákovi, jenž byl jeho otcem, a těšil se myšlenkou, že s pomocí toho hocha, až čas dozraje, lorda Rotherbyho zničí.

Sir Richard seděl dlouhou dobu mlčky a probíral se v mysli uplynulými třiceti let až mu slzy zvlhčily staré oči. Vydal z hrdla něco mezi vzlykotem a zachroptěním a prudce se opřel v křesle.

Justin usedl naproti němu.

„Řekněte mi všechno," prosil adoptivního otce. „Řekněte mi, jak se věci mají a co mám udělat."

„S největší radostí!" souhlasil baron. „Lord Ostermore podle zpráv z Londýna utrpěl při spekulacích značné ztráty. Jistě dost velké, když se chce zase vrátit mezi stoupence Stuartovců. Není pochyb, že chce prodat své

služby za drahé peníze. Atterbury a jeho přátelé už tajně zkoušeli lordovu věrnost ke králi Jiřímu a není pochyb, že tento dopis," udeřil prstem na list ležící před ním, „vykoná zbytek. Než jsem však mohl tyto dopisy odeslat, přišel jsi s novými instrukcemi od Jeho Veličenstva, abych je neodesílal a abych informoval Atterburyho a jeho spojence, aby to spiknutí pozastavili."

Caryll kývl hlavou.

„Poněvadž, jak jsem vám již řekl, král James v Římě dostal zprávy z Londýna, že spiknutí je už napůl odhaleno. Minimálně Atterburyho již podezřívají."

„Proto," řekl sir Everard, nahnul se k Justinovi a položil mu ruku na rukáv, „radím v tom dopise biskupovi, aby počkal s akcí až na vhodnější příležitost. Ale není důvod, proč bys u Ostermorea do toho neměl jít už teď."

CaryII stáhl obočí a upřel pevně oči na tvář svého pěstouna. Neřekl však slova.

„Tohle je příležitost, jaká se tak brzo nenaskytne," naléhal starý muž. „Zničíme Ostermorea. Obratem ruky ho přivedeme na šibenici!"

A zachechtal se přitom s ďábelskou radostí.

„Ale jak — jak ho zničíme?" ptal se Justin, jenž měl pochybnosti, ale netroufal si je vyslovit.

„Jak? Ty se ptáš jak? Není to jasné?" vykřikl zlostně sir Everard a jeho oči doplnily to, co nepronesl slovy.

Caryll se na okamžik zamyslel a poněkud se odtáhl zpod jeho ruky.

„Myslíte snad, že ho mám do toho zaplést?"

Sir Richard se zachmuřeně usmál.

„Jako posel Jeho Veličenstva. Opatřím tě listinami. Ostermore dostane zprávu, aby se připravil na příchod posla, jenž má stejné jméno jako on. Nic víc. Nic, co by nás mohlo prozradit. Ty pak budeš oním poslem, jenž mu

přinese nabídku Jeho Veličenstva. Ty pak od něj dostaneš jeho odpověď králi – ta bude určitě kladná. Tu doručíš mně a o ostatní se už postarám. Sám mu hodím oprátku kolem krku."

Nějakou chvíli panovalo ticho. Venku šlehal déšť do oken, hnán vichřicí.

„To je... ohavné," řekl Caryll zvolna.

„Je to vůle samotného Boha," udeřil do stolu sir Richard.

„Jste snad důvěrníkem Boha?"

„Vím, že Bůh je Spravedlnost."

„A není psáno: Má je pomsta?"

„Ano, ale Bůh potřebuje lidi k vykonání pomsty. Tímto vykonavatelem jsme my. Můžeš snad ještě váhat?"

Caryll sepjal křečovitě ruce.

„Udělejte to!" zahučel skrze zuby. „Udělejte! Schválím to, až bude hotovo. Ale vyhledejte si k provedení toho plánu někoho jiného. On je můj otec."

Sir Richard zůstal chladný.

„To je právě důvod, pro který chci, abys to udělal právě ty," řekl. A nato v záchvatu zloby vychrlil znovu své důvody:

„Je tvou povinností vůči tvé matce zapomenout, že je tvým otcem. Mysli na něho jedině jako na muže, jenž těžce ublížil tvé matce. Jako na muže, jenž je vinen jejím zničeným životem, její předčasnou smrtí!"

Nyní jeho hlas zněl posměšně.

„Tvůj otec! Čím ti byl otcem? Tys ho nikdy neviděl. On ani neví, že existuješ. Je tohle otec? Otec! Slovo, jméno, nic víc! Soucit má být štítem, který má chránit toho, jenž zabil tvou matku? Myslím, že tebou budu opovrhovat, Justine, jestli mě zklameš. Žil jsem pro tebe, vychoval jsem tě a ty mě nesmíš zklamat!"

Pak jeho hlas znovu klesl a klidnějším tónem dodal:

„Ty nenávidíš i samotné jméno John Caryll, earl z Ostermore, jako je musí nenávidět každý počestný muž, jenž zná pravdu o životě toho satyra. Na to, co je mezi vámi dvěma společného, a na tebe může celý počestný svět ukazovat s pohrdáním prstem!"

„Nikdo se dosud neodvážil," namítl Caryll.

„Poněvadž to nikdo dosud neví. Zachovali jsme dobře to tajemství. Ale může nadejít chvíle, kdy bude tajemství odhaleno. Můžeš například mít v úmyslu oženit se s dámou vznešeného rodu. Co jí můžeš říci o sobě? Že nemáš jméno, které bys mohl nést? Že jméno, které máš, je jen přijaté? Ah! Justine! Uvažuj, měj stále na paměti křivdu, kterou ti způsobil, abys neváhal, až přijde hodina potrestat toho, kdo způsobil zlo."

Znovu se opřel v křesle a zádumčivě sledoval mladého muže. Caryll byl očividně dojat. Sir Richard odsunul židli, vstal a rekapituloval. „Zničil tvoji matku," řekl se smutnou přísností. „Má snad zůstat nepotrestána? Justine?"

Caryll sevřel pěst a zaklel: „Ne, proboha!"

Sir Richard natáhl ruce a v jeho zachmuřených očích se konečně objevila radost.

„Pojedeš se mnou do Anglie, Justine?"

Duše pana Carylla však znovu klesla. „Počkejte!" zvolal. „Odpovězte mi na svou duši a svědomí: Věříte v hloubi duše, že je to to, co by ode mne matka chtěla?"

Nastala chvilková pauza. Pak Everard, fanatik pomsty, přesvědčeně odpověděl:

„Vím to. Tady!" Třesoucí se ruce zvedly ze stolu starý dopis a nabídly ho Justinovi.

„Tady je její vlastní vzkaz pro tebe. Přečti si ho."

Zatímco mladíkovy oči spočinuly na tom drobném, špičatém písmu, sir Richard nahlas odříkával slova, která znal nazpaměť:

„Ať se nikdy nedozví, že Justin existuje, ledaže by ho to mělo potrestat za to, že mě krutě opustil. "

Pak fanaticky dodal: „To je hlas tvé matky, který k tobě promlouvá ze záhrobí."

Justina tak konečně nakazil něčím ze svého fanatismu. Šedozelené oči se zableskly, mladá tvář se krutě rozzářila. „Takže tomu věříte?"

„Jako že mám duši, která má být spasena," zopakoval sir Richard.

„Pak tedy k tomu přiložím ruku." Justinem teď projel oheň spravedlivého hněvu. „Pojedu s vámi do Anglie, sire Richarde, a ať si lord Ostermore dá pozor, neboť mé jméno – i když kvůli němu nemám právo na žádné – mé jméno je Spravedlnost!"

Povznesení však z něj opadlo stejně náhle, jako se vzneslo. Sklonil hlavu, trochu zahanben svým náhlým výbuchem. Nad jejich hlavami se náhle ozvalo zahřmění, ostré a staccatové jako démonický smích.

II. ZÁJEZDNÍ HOSTINEC

Caryll vystoupil z kolesky *(dvoukolový kočár tažený jedním koněm)* na dvoře zájezdního hostince "Adam and Eve" na kraji Maidstonu za májového slunečného odpoledne.

Když předchozí noci přistáli v Doveru, přespali v přístavu a sir Richard Everard se ráno vydal směrem k Rochesteru, aby s biskupem Atterburym projednal královy záležitosti. Justin se zase měl jako vyslanec exilového krále Jamese odebrat k lordu Ostemoreovi, jenž ho už očekával.

V Maidstonu chtěl Caryll poobědvat a v cestě pokračovat až za večerního chládku. Doufal, že ještě před půlnocí dorazí do Farnborough.

Hostinská, její správce, podomek a celý zástup sloužících si pospíšili uvítat tak vznešeného hosta. Dříve však, než vyšel nahoru, zašel Caryll do šenkovny, aby se tam osvěžil douškem něčeho chutného. A také aby s hostinskou projednal jídelní lístek oběda. Patřilo k jeho povaze, že si dával záležet na detailech. Sám tvrdil, že muž, jenž zanedbává příkazy sluhovi ohledně jídla, není lepší než zvíře, jež v jídle vidí jen potravu. A tak popíjel likér, poslouchal návrhy hostinské a doplňoval je svými vlastními.

Mezitímco byl zaměstnán tou důležitou prací, vjel do dvora těžký kůň, na němž seděl zavalitý, malý muž v šatech tabákové barvy, značně obnošených. Nově příchozí hodil otěže chlapci ze stáje, jediné osobě, jež vítala takové nezajímavé hosty, a seskočil hbitě z koně. Vyndal obrovský

kapesník a sundal svůj třírohý klobouk, aby si mohl lépe utřít zpocené čelo a mladou, skoro cherubínskou tvář. Přitom si bystrýma očima prohlížel noblesní kolesku pana Carylla, z níž Leduc, jeho lokaj, právě sundával střechu.

Stále si stíraje pot, vešel do hostince a pak, veden zvuky hlasů, do šenkovny. Když tam spatřil pana Carylla, jeho oči zazářily jako lovci, jenž vystopoval zvěř. Přišel k šenku, o který se host opíral, a panu Caryllovi se s omluvou poklonil.

O něco méně hluboko se uklonil i hostinské, když ji žádal o žejdlík piva, aby spláchl prach silnice. Hostinská zavolala na šenkýře, aby ho obsloužil, a dál se věnovala panu Caryllovi.

„To je dnes teplo, že," poznamenal zavalitý mladík.

CaryII s ním zdvořile souhlasil a dopil svou sklenici, zatímco nově příchozí hltal svoje pivo.

„Dobrý nápoj, pane," řekl. „Nádherně dobrý nápoj. Při vší úctě, Vaše Milost by měla okusit naše anglické pivo."

Caryll postavil svou sklenici a podíval se matně na mladíka.

„Proč mě, pane, vylučujete z národa, jenž pije tento nápoj," zeptal se.

Tvář tlustého mladíka vyjadřovala údiv:

„Vy jste Angličan, pane? U všech všudy! Byl bych řekl, že jste Francouz!"

„Je velká čest, pane, že mě vůbec za něco považujete!"

Mladík znatelně zkrotl.

„Byla to jen hloupá domněnka, pane, přisámbůh! Doufám, že mi Vaše Milost můj omyl odpustí." Nato se znovu usmíval a jeho malá očka vesele zamrkala.

„A když okusíte to pivo, tak bych přísahal, že mi odpustíte. Já se vyznám v pivu! Hrome! Vždyť jsem sám

sládek. Jmenuji se Green – Tom Green – váš pokorný sluha, pane."

A napil se, jakoby připíjel řemeslu, ke kterému patřil. Carryl se na něj díval klidně a s jistou lhostejností.

„Ah," řekl, „chcete mě počastovat? Jsem vaším dlužníkem, pane, ale pro pivo se nemohu nadchnout, dokud je ve Francii dobré víno."

„Ah, Francie!" vzdychl si Green s nadšením. „Francie je krásná země, že ano?"

„Tady si to o ní tak všeobecně nemyslí. Nepochybuji však, že si zaslouží vaší chvály."

„A Paříž, panečku!" naléhal Green. „Slyšel jsem, že je Paříž nádherné město. Div století. Znám lidi, kteří říkají, že Londýn je proti Paříži hotová psí bouda."

„Opravdu?" řekl Caryll lhostejně.

„Vy s nimi nesouhlasíte?" vyptával se Green pátravě.

„Hm! Lidé říkají všelicos!" odvětil Caryll a dodal. „Lidé prostě chtějí mluvit, o něčem se bavit, tak je to."

„Ne vždycky," řekl Green chytrácky. „Znal jsem lidi, kteří byli proklatě skoupí na slovo, když měli co tajit."

„Ták?" protáhl Caryll. „Jak se zdá, máte velké zkušenosti, pane."

Vyšel ven a pobroukával si veselou francouzskou písničku, zatímco Green za ním hleděl tvrdým pohledem.

„Nemluva!" zahučel a podíval se na šenkýře, jenž postával u šenku.

„Asi o vaši společnost nestojí, pane!" řekl lhostejně šenkýř.

Green se na něj briskně podíval.

„Dost možná!" vybafl. „Jak dlouho tady zůstane?"

„Mohl jste se ho sám zeptat, pane!" odsekl šenkýř.

Greenova tvář ztratila mnoho ze své bodrosti.

„Kdypak se už oženíte se zdejší hostinskou?" zeptal se uštěpačně.

Šenkýř se zarazil. „Hrome! Zbláznil jste se?"

Green se tvářil, že je velice překvapen.

„Zdá se, že jsem se zmýlil. Soudil jsem tak podle vaší drzosti! Dejte mi ještě žejdlík piva."

Caryll mezitím odešel nahoru do připraveného pokoje. Poobědval velice dobře a po obědě si natáhl své štíhlé nohy v hedvábných punčochách na druhé křeslo, a rozepjal si vestu, neboť den byl parný. Odpočíval a po ruce měl pohár s sherry a svazek básní od Gayeho. Ale odpočívalo jen jeho tělo, číše byla stále skoro plná a verše ležely nepovšimnuté. Lehce rtuťovitá povaha, jakou zdědil po své nešťastné matce, a kterou si zachoval přes přísnou výchovu, jaké se mu dostalo od adoptivního otce, byla v tuto chvíli těžce upoutána.

To, co měl před sebou, ho strašilo předčasnými výčitkami. Viselo to na něm jako blouznivé sny nemocného muže. Čím více se této myšlence bránil, tím úporněji na něho dotírala.

Před třemi týdny slíbil Everardovi svoji účast na pomstě. Ale časem se jej znovu zmocnily pochybnosti. Přesto si netroufal couvnout. Příliš dlouho zaséval jeho opatrovník do mladé duše myšlenku, že jeho matka musí být pomstěna. Někdy si přál pomstu vykonat, jindy se však hrozil myšlenky, že člověk, jehož život má zničit, je jeho otcem.

Hledal zapomenutí ve verších Gaye *(John Gay, anglický básník a dramatik, jeho nejznámějším dílem je parodická hra Žebrácká opera)*. Oči sice bloudily po řádkách, ale jeho mysl nechápala jejich smysl, a když měl obrátit list, uvědomil si s údivem, že neví, o čem na té stránce četl.

Rozmrzele odhodil knihu, sundal nohy z křesla a prudkým kopnutím ho odstrčil. Povstal, šel k otevřenému oknu a stál u něj. Díval se jen tak nazdařbůh a ani necítil vůni ze zahrady a z ovocného sadu.

Teprve když uslyšel dusot kopyt a spatřil mračno prachu zdvíhající se od severu, jeho mysl se zbavila dotíravých myšlenek. Uviděl žlutý kočár, jak prudce jede. Čtyři zapřažení koně divoce letěli poháněni křikem i bičem postiliona. Oblaka prachu za vozem pomalu usedala na silnici a ztrácela se ve zlatozelených lukách. Vůz mířil k hostinci Adam and Eve.

CaryII se vyklonil z okna a se zájmem kočár pozoroval, byl zvědav, kdo sem přijel s takovým spěchem. Když vůz vjel do dvora hostince, z kozlíku seskočil na hrbolaté dláždění jeden z lokajů.

Z hostince vyběhla hostinská, správce, ze stáje pak podomek a jeho pomocník.

Nato se otevřela dvířka povozu, stupátka byla spuštěna, a objevil se muž, pohyblivý jako lasička, v černých šatech duchovního a s černou bohatou parukou. Tvář měl hubenou a vytáhlou. Za ním vystoupil jeho pravý opak – mladík v šatech barvy volské kůže, s bohatými krajkami u zápěstí a u krku. Lokaj i duchovní mu pomáhali při sestupu z vozu, načež se k nim připojil, aby pomohl třetímu cestujícímu.

Caryll cítil, že teď přijde to pravé překvapení, a proto se ještě více vyklonil ze svého okna, aby lépe viděl. V nastalém tichu uslyšel zašustění hedvábí.

Objevila se květovaná sukně a vzápětí malá, půvabná nožka, jež se postavila na stupátko. Ještě okamžik a objevil se zbytek – dívka středně velká a pěkně štíhlá. Přál si vidět její tvář, kterou mu zakrýval krajkový klobouk. Pojednou dáma vzhlédla vzhůru pohledem polekaným a bázlivým,

jako vyděšené dítě, jako někdo, kdo se bojí, aby nebyl pozorován.

Caryll uviděl bledou a hebkou tvář, s růžovými skvrnami na obou lících. Velké hnědé oči se setkaly s jeho. Byly nádherné a on zatoužil se do nich pohroužit zblízka. Spatřila ho, slabě vykřikla a rychle tvář odvrátila. Pak chvatně vešla do hostince. Její mladý kavalír se podíval nahoru a zamračil se na něj. Pak všichni udivenému zraku Carylla zmizeli.

S povzdechem se odvrátil od okna, sedl si zase do křesla a uvažoval. Zajímalo ho, v jakém vztahu jsou k sobě ty tři osoby, a také proč ten divoký spěch, s jakým přijeli. Už se skoro rozhodl sejít dolů a *in situ* pokračovat ve vyšetřování, ale uvědomil si, že by to mohlo škodit jeho důstojnosti, a proto se toho vzdal.

Z těžkých myšlenek ho vyrušilo zaklepání na dveře. Vešla kulaťoučká, hovorná hostinská.

„Dole je nějaký pán," začala.

Ale Caryll ji přerušil: „Raději mi vypravujte o té dámě!"

„Podívejme se, pane!" zvolala, ukázala své bílé zuby a oči zvedla k nebi. „Ostatně přicházím také od té dámy, pane."

Vzhlédl k ní.

„Dobrý posel," řekl, „začíná vždy tím nejlepším. A nepřidává to jen jako dodatek. Ale pokračujte, prosím. Dodáváte mi naději, paní."

„Posílají své poklony a byli by prý nesmírně zavázáni," mluvila hovorně, „kdyby pán ráčil sejít dolů."

„Sejít dolů?" ptal se Justin zamyšleně. „Bylo by neslušností zeptat se, co ode mne chtějí?"

„Myslím si, že vás chtějí mít za svědka, pane!"

„Za svědka? Dosvědčím té dámě, že je nádherná a krásná, že modř nebes leží u jejích nohou a že její zjev

působí jako kouzlo, to všechno jí dosvědčím. Nemohli poslat pro lepší autoritu, neboť v těch věcech jsem znalcem, madam!"

„Oh, ne, ne, pane," smála se, „jedná se o sňatek. Proto vás potřebují."

Caryll otevřel oči překvapením.

„Tak," řekl. „Teď je vysvětleno, proč je zde kněz. A ten pán, jenž vás poslal, řekl vám své jméno?"

„Neřekl pane, ale já je zaslechla už dříve."

„Svěřte mi je."

„Je to velký pán!" připravovala ho.

„Nevadí. Mám rád velké pány!"

„Jmenuje se lord Rotherby."

Když zaslechnul jméno svého nevlastního bratra, vyskočil tak prudce, že hostinská polekaně ucouvla. Tvář pana Carylla se ale najednou zase změnila, a to tak rychle, že změnu sotva postřehla. Opět se tvářil klidně.

„Dobrá. Kdo by mohl odepřít něco Jeho Lordstvu," zvolal posměšně.

„Mohu jim říci, že pán přijde," ptala se a ruku držela na klice.

„Počkejte, madam. Ještě něco. Je to tajný sňatek, že?"

Dobrosrdečně se zasmála. Jako žena měla sklon k romantickým milostným příhodám.

„Co jiného?"

„A proč chtějí, abych jim byl svědkem, madam?" ptal se a kousal se do rtu.

„Lokaj Jeho Lordstva bude jedním svědkem, ale oni potřebují ještě druhého."

„Ale proč zrovna mě? Nemohli by si vzít vašeho podomka nebo šenkýře?"

Zachmuřila se a pokrčila rameny.

„Lord se hned po pánovi vyptával, kdo je a odkud přichází," vykládala trochu už netrpělivě.

„A vy jste mu řekla, madam?"

„Že pán je cizinec, který právě přichází z Francie."

„Jste dobře zpravena, madam," poklonil se jí.

„Vaše šaty, pane, mi to řekly!" vysvětlila. Tak proto snad i ten žvanivý Green s ním hned mluvil o Francii. Jeho mysl se vrátila ke snoubencům.

„A co řekl lord?" ptal se vlídně.

„Obrátil se k faráři a řekl: Ten muž se nám hodí, Jenkinsi."

„A co řekl ten farář?"

„Výborný nápad, řekl a šklebil se."

„A co vy, madam? Jak chcete tomu sňatku zabránit?"

„Zabránit, pane?" zvolala s úžasem.

„Ano, zabránit! Copak jste už neuhodla, že je to nejen tajný sňatek, ale i zločinný? Lord se může ovšem spoléhat na mlčenlivost svého sluhy. Jako druhého svědka si však přeje mít cizince, jenž je dnes zde a zítra jinde a o kterém už nikdy neuslyší."

„Pane, pane!" zvolala udiveně.

Justin se záhadně usmál.

„Je tomu tak, madam, jsem si tím jist. Lord Rotherby je z rodiny, kde jsou po čertech opatrní při uzavírání sňatků. Když uzavírá sňatek, měl by rád otevřena zadní vrátka, kudy by proklouzl, až by toho později litoval."

„Vaše Milost ráčí tedy lorda znát?" ptala se.

„Toho neštěstí mě nebe dosud ušetřilo, ale bude mě bavit, když se na něho podívám trochu zblízka. Pojďte, madam."

Když šli dolů, Justin se zastavil:

„Kolik je hodin, madam?"

Podívala se na něho nechápavě.

„Je po čtvrté hodině, pane."

Zasmál se krátce.

„Hm, musím se rozhodně podívat na Jeho Lordstvo zblízka."

A šel dolů. V průjezdu počkal na hostinskou, aby ho uvedla.

„Ohlaste mě prosím. Mé jméno je Justin Caryll."

Hostinská kývla, otevřela dveře a zvolala:

„Pan Justin Caryll!"

Když oba vešli, zavřela za sebou dveře. Všichni tři noví hosté seděli u ořechového stolu. Mladý muž rychle vstal a popošel k příchozímu.

Caryll pozoroval bratra, s nímž se nyní setkával za tak podivných okolností a tak zvláštní náhodou. Byl asi pětadvacetiletý, dobře urostlý, s plnými rty, velkým nosem, černýma očima a vyzývavou bradou. Kladl si otázku, je-li ten mladík podoben jejich společnému otci.

„Myslel jsem si," řekl mu lord Rotherby na uvítanou, „že tato žena říkala, že jste z Francie?"

Jeho hlas zněl trochu podrážděně. Bylo to podivné uvítání, ale Justin si toho nevšímal. Svůj pátravý zrak teď obrátil na tvář dívky.

Kromě půvabů, jež u okna zpozoroval, viděl teď, že celý její zjev je sladký a rozkošný. Ptal se sám sebe, co ten anděl dělá v téhle společnosti? A přiznal si, že jak nenávidí svého bratra od první chvíle, kdy ho spatřil, tak miluje tuto dívku od okamžiku, kdy ji uviděl vystupovat z kočáru a kdy zahlédl její vystrašený pohled jakoby hledající ochranu.

Ale teď nebyl čas k takovým úvahám, teď musel odpovědět na lordovu otázku. Odpověděl mechanicky, s očima upřenýma na dámu. Ona se na něho dívala svýma hnědýma očima, pohledem, v němž nebyly žádné rozpaky.

„Jsem z Francie, pane."

„Ale ne Francouz?" pokračoval lord.

Caryll odtrhl svůj zrak od dívky, aby se setkal s pohledem mladého šlechtice.

„Z poloviny Francouz. Byla jen náhoda, že můj otec byl Angličan."

Rotherby se lehce usmál, zdálo se, že skoro pohrdavě. Cizinci skutečně pohrdal. Nedělal mnoho rozdílů mezi Francouzem a obyvatelem ostrovů v jižních mořích.

„Vaše slova, pane, mohou být podivně vykládána!" řekl a znovu se slabě usmál s výrazem špatně skrývané nestoudnosti.

„Jsem šťasten, pokud pobavila Vaše Lordstvo," řekl Caryll takovým tónem, že lord na něho chvatně pohlédl, aby zjistil, zda se mu cizinec nevysmívá.

„Myslíte, že mě potřebujete? Prosím, abyste mi neděkoval, že jsem šel dolů. Bylo to pro mne ctí."

Rotherbymu se zdálo, že to bylo skrytou narážkou na neslušnost, že dosud cizinci nepoděkoval. Opět ostře pohlédl na toho muže, jenž si ho prohlížel s takovým zájmem, ale nepostřehl v jeho klidné tváři nic, co by prozrazovalo, že šlo o posměšek. Opožděně cítil, že by mu poděkovat měl. Zatímco mu děkoval, díval se cizinec po dalších přítomných. Vedle faráře, jenž tu seděl poněkud vyjeveně, byl v pozadí světnice i lordův sluha – klidný chlapík v šedivé livreji, s lišáckou tváří a pohyblivýma očima.

„Potřebujeme vás," řekl lord, „abyste byl svědkem při sňatku."

„To mi už sdělila paní hostinská."

„Doufám, že vám ten úkol nezpůsobí žádné potíže."

„Naopak. Právě kdyby nebylo sňatku, byly by potíže." Nenucený tón tak dobře zamaskoval vnitřní smysl těchto slov, že jim lord ani nevěnoval pozornost.

„Pak bude nejlépe, když začneme. Máme naspěch."

„Lidé, kteří chtějí být oddáni, obyčejně pospíchají," souhlasil Caryll a přistoupil s lordem ke stolu. Přitom byly jeho oči upřeny na nevěstu. Lord se melodicky zasmál, ale příliš nahlas, hlučněji, než se směje muž se vzděláním.

„Čím rychleji, tím lépe, že."

„Jste bystrost sama," zalichotil mu Caryll.

„Tak do toho, Jenkinsi! Začněte se svými řečičkami! Gaskelle!" obrátil se ke svému sluhovi, „stoupni si semhle dopředu."

Nato si sám stoupl vedle nevěsty, která povstala, bledá jako smrt a s očima sklopenýma a – jak Caryll zpozoroval – s neznatelně se chvějícími koutky rtů. To jen zvětšilo podezření, které už v něm klíčilo.

Farář se k nim obrátil a nervózně listoval ve své modlitební knize. Caryll na něm utkvěl pronikavým pohledem. Farář zvedl oči, střetl se s jeho ostře pátravým pohledem a ukázal své žluté zuby v úšklebku hrůzy. Začal se chvět a ve zmatku knihu upustil. Caryll se sardonicky usmál a úslužně mu ji zvedl ze země.

Následovala nová pauza. Farář totiž při upuštění knihy ztratil nalezené místo a potřeboval dlouhou chvíli, než je znovu nalistoval. Bylo to opravdu podivné, duchovní by se ve své knize měl dobře vyznat. Caryll ho dál mlčky pozoroval se zlomyslným pobavením a Carylla zase sledoval Rotherbyho sluha Gaskell, nic ale neříkal.

III. SVATBA

Konečně farář našel příslušnou stránku. Váhal ještě chvíli, pak si odkašlal a jako někdo, jenž se zoufale dává do díla, začal číst:

„Drazí věřící, stojíte zde před tváří Hospodina..."

Četl nosovým, plačtivým hlasem, jaký opravdu bývá nejednou užíván při obřadech.

Pár snoubenců stál před ním, ženich s lehkým ruměncem na tvářích a s jiskřením v černých očích. Nevěsta se sklopenou hlavou a s dmoucími se ňadry. Duchovní dočetl své exordium, odmlčel se, a jako by v sebe nabral důvěru, začal číst pevnějším a zvučnějším hlasem:

„Vyzývám vás oba, abyste tak, jako budete odpovídat onoho strašného dne na posledním soudu..."

„Zapomněl jste něco," přerušil ho nenuceně CaryII.

Lord Rotherby sebou netrpělivě trhl a něco zabručel. Dáma také náhle vzhlédla, zatímco pan Jenkins byl naprosto zmaten.

„Co, co?" zakoktal. „Co jsem zapomněl?"

„Přečíst pravidla."

Jeho Lordstvo střelilo nenávistným pohledem po Caryllovi, jenž jeho pohledu neuhnul. Jenkins zrudl, sklopil zrak do knihy a řekl lehce se třesoucím hlasem:

„Jmenuji tedy osoby, jež hodlají vstoupit ve svazek..."

Nato udělal pauzu a podíval se vítězně na pana Carylla. Ten mu však vrátil tak upřený a pronikavý pohled, že farář znovu zmateně sklopil hlavu ke své knize.

„To se čte až později," řekl Caryll klidně. „Zdá se, že jste si to popletl, reverende. Také se mi zdá, že ženich má být po vaší pravici a nevěsta po levici. Ale možná, že jste levák."

„Hrom do toho!" zvolal docela nefarářsky duchovní. „Jsem z toho celý zmatený. Vaše Lordstvo na mě tak spěchá. Ten pán má pravdu. To dělá ten spěch. Nebyla byste tak laskava, madam, a nevyměnila byste si místo s Jeho Lordstvem?"

Vyměnili si místa a lord krátce poděkoval Caryllovi a faráře proklel. Tyto chyby ale vyděsily mladou dámu, jejíž oči byly nyní už zjevně poplašené a neklidné.

„Musíme začít znovu," řekl Jenkins.

A začal znovu. Caryll poslouchal, pozoroval ho a bavil se. Nechal Jenkinse propracovat se počátečními formulemi a když došel až k místu: „Vyzývám vás oba, abyste..." přerušil ho znovu.

„Už jste zase na něco zapomněl," řekl nevzrušeně.

Tohle už bylo na lorda moc.

„Proklatě!" zahučel a obrátil se zlostně ke Caryllovi. Nepostřehl, že při tom drsném zaklení od něj dáma poodstoupila. V této chvíli se její podezření změnilo v kruté poznání a úděs.

„Nemyslím, že byste byl zdvořilý," řekl Caryll kriticky. „Řekl jsem to ve vašem zájmu."

„Pak vám ve vašem zájmu poděkuji, budete-li držet jazyk za zuby!" zařval mladý lord.

„V tom případě ovšem," řekl Justin, „budu nucen mluvit v zájmu této dámy. Když jste si přál, abych byl svědkem, chci tuto povinnost vykonat vám oběma a budu hledět, abyste byli řádně oddáni."

„Co, u čerta, tím míníte?" zařval lord. Polekaný Jenkins se v křeči snažil nalít olej na rozbouřenou vodu.

„Mylorde," koktal a oči mu vylézaly z důlků. „Mylorde! Ten pán má snad pravdu. Snad..." zajíkl se a obrátil se k panu Caryllovi:

„Nač jsem už zase zapomněl, prosím?" ptal se ho ustrašeně.

„Na to, jaká je teď hodina!" řekl Justin a pozoroval bedlivě udivený výraz na tvářích obou mužů.

„Chcete se nám posmívat?" zahartusil mladý lord. „Co má co dělat se sňatkem, kolik je hodin?"

„Na to se zeptejte svého faráře, ten to musí vědět."

Rotherby pokročil k faráři. Jenkins rozmáchl ruce v naprostém zmatku a zoufalství a Caryll se tiše smál.

„Nechci žádný sňatek! Nechci se vdávat!" vyhrkla mladá dáma a byla to první slova, která od ní Caryll uslyšel. Učinila tím na něho znamenitý dojem, neboť svědčila o jejím dobrém úsudku, třebaže k tomu poznání došla hodně pozdě. Justin přitom vnímal, že hlas dámy – hluboké kontralto – byl velice hudební.

„Hlouposti!" láteřil mladý lord, ale hned přešel k žertovnému tónu. „Co ti to zase vletělo do hlavičky, drahá Hortensie?"

„Nechci se vdávat!" opakovala pevně a její hnědé oči se s pohrdáním utkaly s jeho, pohodila hlavou a její tvář byla nebojácná.

„Nevěřím," pravil Caryll, „že byste mohla být oddána, i kdybyste si to přála, madam. Alespoň ne zde, nyní a tímto!" pohrdavě ukázal palcem na Jenkinse. „Doufám, že jste si to už sama uvědomila."

Projelo jí zachvění, tvář se prudce zalila červení, ale zachovala přesto chrabrý výraz, což jí získalo nový obdiv Justina. Rotherby nervózně pohyboval vysedlými čelistmi, zatínal pěsti a blýskal očima, zatímco stál nerozhodně mezi ní a Caryllem. Jenkins v naprostém zděšení klesl na

židli. Gaskell, jako pravý sluha, stál nezúčastněně stranou, jako by byl pouhým kusem nábytku.

Nato se Jeho Lordstvo obrátilo opět k Justinovi.

„Berete na sebe těžkou zodpovědnost, pane!" zvolal výhružně.

„Jak to myslíte, prosím?" ptal se Justin nedbale.

Tato otázka vyvedla lorda z rovnováhy. Zaklel.

„U všech čertů!" pěnil. „Já vás naučím rozumu. Vy si to odpykáte, kvůli vám teď otočila. A to si odpykáte!"

Caryll se usmíval, neboť se znamenitě bavil. Podobalo se to studentským veselohrám, které hrával s dalšími studenty v Oxfordu asi před deseti lety. Ale tohle bylo ještě zábavnější.

„Myslel jsem si," začal zvolna, že žena, která mi přinesla pozvání Vašeho Lordstva, abych byl zde svědkem, je hostinská od „Adam a Eve". Ale teď vidím, že to vlastně byl anděl strážný této mladé dámy."

Najednou se jeho rozmarný tón změnil v ostrý a mrazivý. Jeho galský temperament byl utlumen britským tréninkem.

„Mluvme upřímně, lorde Rotherby. Tenhle sňatek není sňatkem. Je to fraška a je to lotrovství. A tento ničema," ukázal na Jenkinse, „není duchovní. Madam," obrátil se ke zděšené dívce, „byla byste zneužita těmito zločinci."

„Pane!" zahřměl Rotherby a sáhl po kordu. „Vy se odvažujete taková slova proti mně?"

Jenkins pomalu vstal a natáhl ruku, aby zadržel svého pána. Dáma se dívala očima široce rozevřenýma, bez dechu, jednu ruku na srdci, jako by se chtěla přesvědčit, zda jí tluče.

Caryll pokračoval ve své neúprosné obžalobě a se sardonickým tónem se obrátil k dámě.

„I slepý by viděl, že tomu faráři je jeho obřadní kniha docela neznámou věcí. Nemohl nikdy najít patřičnou stránku, je jasné, že ji má v ruce poprvé v životě. Kromě toho je ta kniha dočista nová, takže patrně byla koupena právě jen za tímhle účelem."

„Pane, kroťte svůj jazyk!" bouřil Rotherby.

Ale Justin nevzrušeně pokračoval:

„On dokonce zapomněl číst pravidla, jak je předepsáno, a pak četl páté přes deváté. A konečně zapomněl, že tato denní doba je nekanonická, že se v ní nedovoluje uzavírání sňatků. Potřebujete ještě více důkazů, madam?"

„Ani jich tolik nebylo třeba, pane. Jsem vaší dlužnicí!" řekla dáma pevným hlasem. Její oči se blýskaly hněvem. Ruka Rotherbyho od jilce kordu odpadla. Pochopil, že šarvátka by v tomto okamžiku nebyla nejvhodnější. Obrátil se nadutě k Justinovi.

„Jste z Francie, pane, a to vás poněkud omlouvá! Ale ne docela. Užil jste některých slov, jež se nesmí pronášet k osobě jako jsem já. Myslím, že jste si to ani neuvědomil."

„To beze vší pochyby, jako ti, kdo se vám vyhýbají, pane," řekl Justin s chladným pohrdáním, neboť jeho odpor k tomuto muži a k jeho podivné hře v něm převýšil všechno ostatní.

„Jste velice drzý, pane. Ale nemám teď čas se vámi zabývat. Chci vás nejdříve přesvědčit o vašem omylu, pane, a tebe také, Hortensie."

„To bude zajímavé," prohodil Justin. Rotherby se od něho odvrátil a krotil vší silou svůj vztek.

„Hortensie, tohle všechno jsou pošetilosti, co povídá," řekl. „Proč bych něco takového dělal?"

Hněvivě od něho poodstoupila ještě dál.

„Hledal jsem prostě duchovního, aby nás oddal. A našel jsem tohoto chlápka. Poslyš, lotře, oklamal jsi mě?"

vybuchl náhle a obrátil se k Jenkinsovi. „Je pravda, co povídá tenhle cizinec, že nejsi duchovní?"

Jenkins strnul strachy. Na něco podobného nebyl připraven. Nevěděl, jak má dál hrát roli, ze které vypadl. Zato ženich ji hrál znamenitě. Až na to, že příliš pozdě vzal na sebe roli podvedeného, aby mohl působit přesvědčivě."

„Budete mít jistě svou licenci v kapse, mylorde," podotkl CaryII. „To nejlépe přesvědčí tuto dámu jak o vaší počestnosti, tak i o vašich dobrých úmyslech. Ukáže se aspoň, že jste byl podveden tímhle lotrem za guineu, kterou jste mu měl za to zaplatit."

To byla těžká rána a Rotherby si to uvědomoval. Teď se už nedal sňatek uzavřít jinak než násilím a lord byl v násilí neobyčejným mistrem. Byl totiž členem klubu Hell Fire a sloužil u Bold Bucks *(Smělí Hoši)* pod velením Jeho Milosti, vévody Whartona.

„Vy prokletý, ďábelský kazimíre! Vy zatracený šťourale!" zuřil a žily mu na čele naběhly. „Co je vám do toho?"

„Přál jste si mě za svědka," nabídl mu vysvětlení Justin.

„Čerta přál!" řval Rotherby. „Kdybych si byl raději jazyk ukousl!"

„Tak to by byla škoda vaší výmluvnosti!" posmíval se Caryll a díval se přitom ostentativně do trámoví stropu. Rotherby byl zmaten.

„Nemáte rozum, vy bláznivý papoušku?" zahučel. „Co jste – herec nebo blázen?"

„Gentleman, doufám," odpověděl Caryll zdvořile. „A co jste vy?"

„To vám hned řeknu!" zařval lord a tasil kord.

„Aha!" řekl Caryll klidným hlasem, v němž byl zakryt vnitřní smích. „Chvástal jste!"

S hrozivými kletbami pokročil lord ke Caryllovi, který však u sebe zbraň neměl. Když se na něj Rotherby hrnul,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Lví kůže.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.